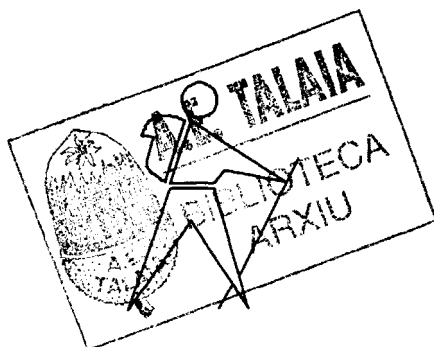




SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

DE L'ANOIA AL BAIX CINCA

5ª Etapa : PIERA - EL BADORC - SANT PERE SACARRERA

27 de febrer 1994

HORARI PREVIST

Sortida de Vilanova i la Geltrú.	7.30 h
Piera. Inici de l'etapa.	8.30 h
Cafè Foment. Esmorzar.	8.45 h 9.15 h
El Badorc. Reagrupament.	10.05 h 10.20 h
C-244. Reagrupament.	11.50 h 12.05 h
Can Marimon. Reagrupament.	12.45 h 13 h
Urbanització Can Maristany. Dinar.	13.25 h
Sortida cap a Vilanova.	16 h
Vilanova i la Geltrú.	16.45 h

Notes.-

- ** Esmorzarem al cafè El Foment, a Piera.
- ** Trobarem alguna font pel camí.
- ** Dinarem a Can Maristany, en arribar.
- ** Si us plau, sigueu puntuals, respecte els reagrupaments i vigileu que hi sigui tothom.



SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

DE L'ANOIA AL BAIX CINCA

5ª Etapa : PIERA - EL BADORC - SANT PERE SACARRERA

27 de febrer 1994

En aquests últims anys, degut a una estranya mutació genètica, els ambients rurals del nostre país estan canviant la seva fesomia en un clar intent d'imitar els seus parents urbans. Una bona mostra d'aquest fenomen és la gradual transformació dels rius i rieres en autèntiques clavegueres (a cel obert) i els boscos en grans amuntegaments de totxanes. L'etapa d'avui, cinquena de la travessada *De l'Anoia al Baix Cinca*, ens permetrà constatar aquest singular fenomen. Després de recórrer la llarga vila de Piera baixarem al llit de la riera del Badorc on quedarem envoltats pels aromes consegüents de la mutació abans esmentada. Tot seguit arribarem al Badorc on veurem un espècimen ja molt evolucionat: el riu Anoia.

Una vegada hàgim travessat l'Anoia, ens enfilarem vers l'ermita de Sant Miquel, exemplar a punt de l'extinció, i així arribarem en un bosc que s'està transformant i que haurem de travessar: la urbanització Castell de Cabrera. Després, pels Clots d'en Romagosa, tindrem una estona de calma; no hi ha cap gran mutació activa per la zona. D'aquesta manera passarem prop de Can Guixera i arribarem a la carretera d'Igualada, en el límit de l'Anoia amb l'Alt Penedès.

Seguirem vers el caseriu de Can Paixano i, vojerant un notable exemplar de bosc mutant, arribarem a Can Marimon; en aquest punt acabarem l'etapa pròpiament dita. Ara bé, per tal d'arribar als Monnic haurem de fer el cor fort i apropar-nos al monstre de la urbanització de la Font del Bosc. De totes maneres, no tot és negatiu; al bell mig de la bèstia trobarem un esplèndid (? ja ho veurem) lloc per a dinar.

PIERA

El terme municipal de Piera, de 57.30 km², és el més extens de la comarca de l'Anoia. Es troba al seu sector sud-oriental, al límit amb l'Alt Penedès, estès en una bona part a l'esquerra de l'Anoia, que forma, a la sortida del congost de Capellades, la frontera sud-occidental des de prop del Badorc fins a Sant Jaume Sesoliveres. El sector septentrional del terme és accidentat pels vessants de la Serralada Pre-litoral, amb el **pic de la Fembra Morta** (766 m), al límit amb el Bruc, i el **puig del Coll del Bosc** (617 m). És drenat per diverses rieres afluents de l'Anoia, com les de **Ca N'Aguilera**, **Seca**, de la **Guinovarda** i pels **torrents del Gallmullat**, de la **Ferrana**, de **Can Sagristà**, de **Ca N'Orpí**, de **Can Roc**, de la **Guineu** i del **Trull**. Comprèn la vila de Piera, els tradicionals barris o veïnats de **Ca N'Aguilera**, el **Badorc**, **Sant Jaume Sesoliveres**, la **Fortesa**, **Can Bou**, **Can Cairot**, **Can Canals** i **Can Creixell** i nombroses urbanitzacions

residencials que han estat projectades modernament.

Limita amb els termes anoiencs del Bruc i Castellolí, al nord, la Pobla de Claramunt, Vallbona d'Anoia i Cabrera d'Anoia, a l'oest, i Pierola i Masquefa, a l'est, i els penedesencs de Terrasola i Lavit, Sant Sadurní d'Anoia i Sant Llorenç d'Hortons, al sud. Piera té estació del ferrocarril d'Igualada a Barcelona. Les zones forestals resten limitades a un 4% de la superfície del sòl. Els pinars de pins pinyers i blancs ocupen 739 ha i els alzinars, les rouredes, el matollar i els erms s'estenen per 1606 ha. El conreu de la vinya és el més important de la comarca (1505 ha), seguit pels cereals (864 ha) i els ametllers i avellaners (139 ha). Els regadius abunden pels voltants de la Fortesa i del Badorc.

Al llarg de la història hi ha diferents referències a la instal·lació de molins a les ribes de l'Anoia. El 1141, Ramon Berenguer IV, donà llicència per a construir un molí a les ribes pierenques de l'Anoia. El 1196, en el testament d'Elisenda, muller de Pere de Sentmenat, es fa donació d'un molí sota el castell de la Fortesa, a l'orde de l'Hospital. El 1266, Jaume I, durant una visita a Piera, va ordenar a Guillem de Capellades que els cent sous que li pagava per fer anar un molí fossin pagats a Guillem Sescorts, per al manteniment del palau reial pierenc. Durant el segle XVIII, a **Ca l'Esquerrà** del Badorc funcionava un molí, primer bataner i, després, paperer.

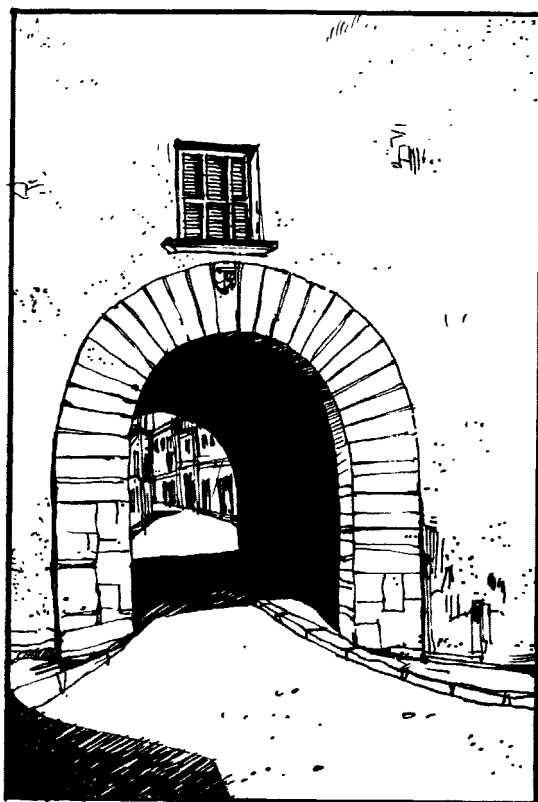
Els recursos minerals de les terres argiloses també s'han utilitzat des d'antic; en el capbreu de 1553 s'esmenta el forn de la teula, el forn dels càntirs i el forn de les olles. Posteriorment s'han industrialitzat a les bòbiles mecàniques mantenint-se també els menestrals terrissaires, com els Flo i els Mata-Grífol. Aquests últims han incorporat als plats i olles de la terrissa catalana tradicional, noves formes i procediments més moderns, com la ceràmica i el gres, i han tingut cura de formar una singular col·lecció de peces de ceràmica popular, especialment catalana, així com d'altres objectes que conserven curiosament catalogats en un petit museu familiar.

El fogotjament més antic de 1365-70, atribueix a Piera 182 focs; a la Fortesa, 7; a Freixe, 18; a les Quadres, 9; i a Sant Jaume Sesoliveres, 14. Els recomptes posteriors donen 109 llars el 1497, 107 el 1515 i 124 el 1553. En el segle XVIII hi ha un salt notable, amb 709 h el 1719 i 1924 h el 1787. Aquest ascens continuà al segle XIX: dels 2191 h del 1830 es passà als 3300 h del 1860 fins arribar als 3342 h del 1887. Els efectes negatius de l'anorreament de les vinyes per la fil·loxera quedà reflectit en els 2449 h de 1897, amb una pèrdua de 893 habitants. Ben aviat, però s'inicià una recuperació, que ja no s'aturaria, llevat del parèntesi de la guerra civil. El 1981 donà un cens de 4726 h.

El **castell de Piera**, el *castrum Apiaria*, és documentat des del 995, i ocupà el lloc d'un antic poblat ibèric. Alguns historiadors li suposen un origen romà, fet no provat documentalment. El nom deriva del llatí *Apiaria*: abellars. Des del 963 al 1010 pertangué al monestir de Sant Cugat del Vallès i posteriorment passà al vescomtat de Barcelona. El rei Jaume I va fer repetides visites i estades al castell de Piera; la més llarga fou la d'agost-desembre de 1268. L'any 1264, el Conqueridor lliurà un privilegi a favor dels seus vassalls de Piera per a poder resoldre a la vila mateix les causes i plets que els afectessin. Tot i que el castell de Piera no sortí mai de les mans de la monarquia, Alfons IV, el Magnànim, el 1431, va vendre la **baronia de Piera**, al monestir de Pedralbes, amb la jurisdicció alta i baixa, civil i criminal i el mer i mixt imperi. La primera abadessa i baronessa de Piera fou Elisenda de Montcada, fundadora de la comunitat de les monges clarisses, que morí el 1447. La senyoria del monestir de Pedralbes, el 1756, va obligar que Piera només pogués emprar al seu escut i als seus segells la divisa del monestir, mentre que els consellers pierencs defensaven l'heràldica monàrquica de les barres de Catalunya i Aragó i l'albarda amb el soldat que la portava, cosa que no els fou permesa per

l'autoritat monacal. Amb l'abolició de les senyories i per un acord municipal del 1822, la vila recuperà la sigil·liografia més antiga. L'any 1759, una sentència judicial dictaminà que s'havia d'alleugerir la tributació tradicional i acordà que el monestir de Pedralbes hauria de rebre cada any per Nadal, 33 lliures en moneda barcelonesa, una dotzena de capons, 12 gallines, 12 perdis i 4 gerres de mel de 15 lliures cadascuna; hi ho havia de lliurar personalment un conseller de Piera.

En arribar l'hora de la desamortització, el 1832, el castell de Piera es convertí en propietat de Ramon de Viala i Ayguavives, baró d'Almenar, el qual l'any 1916 deixà enllestida una restauració magnífica. Actualment és propietat del senyor Just Oliveres i Llopart.



PORTAL DE ROMANYA (PIERA)

La vila de **Piera** (273 m) està situada a l'esquerra de la riera de Ca N'Aguilera, uns tres quilòmetres abans de la seva confluència, per l'esquerra amb l'Anoia. El nucli urbà inicial es formà al vessant del castell i al voltant de **la Ferreria**, una farga d'armes de guerra i d'eines de treball, documentada el 1031, que es mantingué durant segles. El segon nucli, desenvolupat els segles XII i XIV, era el **Raval Jussà**, entre el carrer del Sol i la riera de la Guinovarda. En resta el testimoni de la **Casa de la Volta**. En els segles XV-XVII foren eixamplades les muralles, que abraçaven el tercer nucli, el **Raval Sobirà**, amb la plaça de les Voltes, el Mercadal, el carrer de les Rodes i el carreró o eixida de l'Abadessa i la **Casa dels Delmes**. L'antic **portal de Golard** o **Portal Jussà**, el 1559, es convertí en el **portal de Romanyà**, subsistent al segle XX, amb el gravat de l'escut de Pedralbes. El 1759 fou enderrocat el **Portal Sobirà** o **portal d'en Selva**, al cap de la vila, davant la plaça de la Creu, erigida el 1606.

Extramurs i durant els segles XVIII i XIX es produí una altra expansió urbana, allargassada amb l'eix del camí ral, formant un carrer de més de 2 km entre l'estació del ferrocarril i l'església parroquial, amb edificis notables, com la **Casa Sastre**, de façana decorada amb esgrafiats de Ferran Serra. L'espai del mercat actual, abans, l'havia ocupat el desaparegut hospital i l'extingit convent de l'orde dels trinitaris, establerts a Piera des del 1209 per sant Joan de Mata. L'església parroquial de **Santa Maria de Piera**, esmentada ja el 1062, dotada el 1184 i consagrada de nou el 1260 per Arnau de Gurb, bisbe de Barcelona, forma actualment un conjunt heterogeni que, sobre vestigis de les èpoques romànica i gòtica, presenta elements molt posteriors, com el campanar de base quadrada i pis vuitavat del segle XVIII i la capçalera, amb una gran cúpula, presbiteri i absis neoromànics. La vila de Piera va conservar la típica fesomia urbana de poble-camí fins a les dècades 1960-80, quan les noves edificacions i carrers han donat al nucli urbà la forma general d'un triangle.

El **Sant Crist de Piera** és, per tradició, miracle de la pluja i es conta que fou trobat per indicació de Maria Lleopard, una vídua de Santa Creu de Creixà, la qual va rebre un pelegrí que li va recomanar de fer treure el Sant Crist al carrer i d'invocar-lo per obtenir el benefici de la pluja i així acabar amb la misèria que portava la secada. Des del 28 d'abril de 1684, per vot del poble, es fa una processó. El 1936 la imatge fou cremada a la plaça de les Monges i només se'n salvà una mà. El 1941, els devots pagaren una nova imatge.

Des dels anys seixanta el terme de Piera és representatiu del fenomen de les urbanitzacions o cases de segona residència. A l'any 1980 se'n comptabilitzaven 16 amb un total de 1367 edificacions: **el Bosc de l'Àliga** (22 cases), **Can Bonastre** (274 cases), **Can Bou** (35 cases), **Can Canals** (270 cases), **Can Claramunt** (225 cases), **Can Mata** (72 cases), **Can Mas** (73 cases), **Can Martí de l'Estela** (152 cases), **el Castell de Ventosa** (32 cases), **la Grua** (11 cases), **Sant Jordi** (37 cases), **el Portell** (18 cases), **Vallbonica** (6 cases), **la Venta-Can Mossarro** (46 cases) i **Xorriguera** (22 cases).

Fill destacat de Piera fou el colonitzador **Joan Orpí** (1593-1645), que anà com a soldat a Veneçuela i esdevingué ajudant del governador a Cumanà i després governador i capità general de la conquesta, pacificació i poblament de la província dels cumanaçots. El 1638 fundà la nova ciutat de Barcelona, capità de l'estat veneçolà d'Anzoategui com a precursora d'una Nova Catalunya que volia establir a Amèrica.

EL BADORC i d'altres barris històrics del terme de Piera

Dins del terme municipal de Piera existeixen, almenys des del segle XIII, vuit barris històrics que al cens de 1980 oferien un cens global de 454 cases amb 888 habitants. Aquests vuit barris són: **Ca N'Aguilera**, **el Badorc**, **Sant Jaume Sesoliveres**, **la Fortesa**, **Can Bou**, **Can Cairot**, **Can Canals de Mas Bover** i **Can Creixell**.

Ca N'Aguilera es troba a 420 m d'altitud, al sector septentrional muntanyós del terme, prop de la riera de Ca N'Aguilera. Té una església dedicada a la Mercè i comptava amb 78 cases i 174 habitants el 1980.

El Badorc es troba a 194 m d'altitud, a l'esquerra de l'Anoia, a la sortida del congost de Capellades. La seva església de Sant Sebastià del Badorc fou bastida el 1966 substituint l'antiga que era als porxos de Can Parellada; una de les campanes procedeix de la desapareguda capella del Sant Sepulcre, que estava situada al costat del mas de Sant Jaume de la Costa. El cens de

1980 donava 133 cases i 256 habitants.

Prop del llogarret, hi ha les restes del **castell del Castellet** i, a l'altra banda de l'Anoia, subsisteixen les quatre parets de la capella de Sant Miquel.

Aigües avall del Badorc, a l'esquerra de l'Anoia, dins del terme del castell de Piera, hi ha l'antic lloc de **Freixe**, que a l'any 954 rebé una carta de població de Guitard, de la família vescomtal de Barcelona; a l'inici del segle XI ja s'havia bastit una torre de defensa i el 1084 ja existia el **castell de Freixe**, que s'independitzà del de Piera. El nucli no prosperà, però, i el terme i la seva església de Sant Nicolau de Freixe o del Tretzè (que es manté, restaurada, amb molts elements romànics) passaren a l'església de Solsona i posteriorment s'integrà al municipi i parròquia de Piera. Resten algunes ruïnes del castell (una torre) i la masia de Freixe.

Sant Jaume de Sesoliveres es troba a 187 m d'altitud, també a l'esquerra de l'Anoia, al sector meridional del terme. L'església de Sant Jaume, coneguda des del segle XI, era parròquia i més tard passà a ser sufragània de Piera; l'actual edifici fou molt reformat al segle XVIII. El llogarret tenia 89 cases i 237 habitants el 1980.

La Fortesa es troba ja a l'extrem meridional del terme, a la dreta de l'Anoia (34 cases i 21 h); té una església dedicada a Santa Maria, d'arquitectura molt moderna. Can Bou (30 cases i 27 h), Can Cairot (15 cases i 30 h), Can Canals de Mas Bover (46 cases i 71 h) i Can Creixell (29 cases i 12 habitants) es troben al sector meridional del terme.

CABRERA D'ANOIA

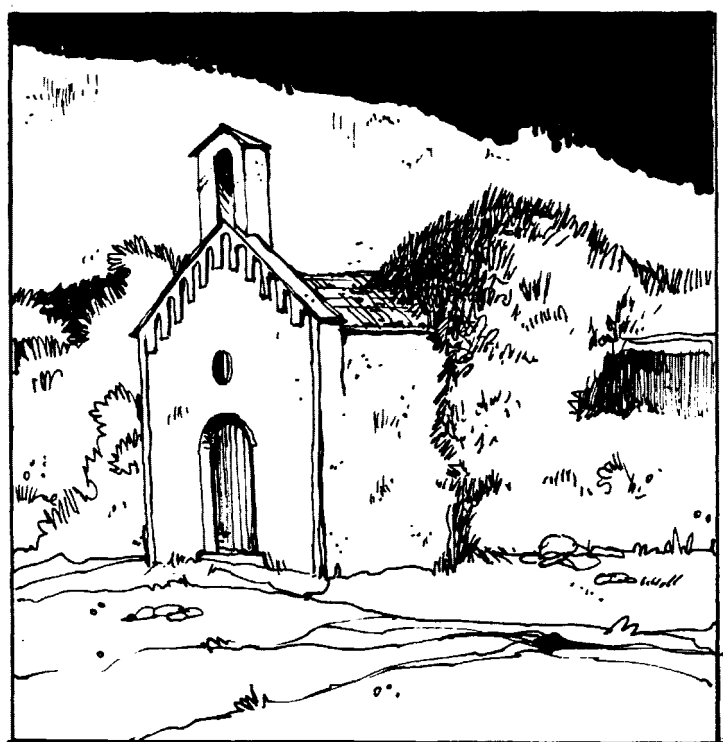
El terme municipal de Cabrera d'Anoia o **Cabrera d'Igualada**, té una extensió de 17.04 km² i es troba al sector sud-est de la comarca de l'Anoia, ja la límit amb l'Alt Penedès, municipis de Mediona i Sant Pere de Riudebitlles. S'estén al costat dret de l'Anoia, riu que forma la frontera oriental i el separa dels termes municipals de Vallbona d'Anoia i Piera, a l'est; també limita amb els termes de Capellades, al nord i oest i la Torre de Claramunt. Comprèn el poble de **Cabrera d'Anoia**, de poblament disseminat i centrat per l'antic **castell de Cabrera** i la seva església de Sant Salvador, els quals donen nom al municipi, el barri de **Canaletes**, cap actual del terme municipal, i d'altres veïnats com són **Can Feixes** i **Can Formiga** i algunes urbanitzacions.

El territori és accidentat, especialment al sector septentrional, per una sèrie d'elevacions del sector de la Serralada Pre-litoral, que culminen a l'extrem de ponent del terme al **turó de Guixerà** (584 m d'altitud), i el drenen diverses torrenteres com les **rieres dels Cargol, de la Bleda i de la Fou**. La vegetació natural ocupa el 80% del territori i s'hi troben associats els pins pinyers i els blancs, les alzines, els roures i el matollar mediterrani.

Els molins de la vora de l'Anoia surten documentats des del segle XI. El **molí de Cal Bóta** fou inicialment fariner i després bataner; el va destruir la rierada del 1842. La nova edificació fou destinada a filatures de cotó i un incendi el 1870 l'anorrea. El **molí de Castellet** fou inicialment fariner i després draper; se l'emportà la rierada del 1740. Fou reconstruït i des del 1794 al 1890 fou paperer. El **molí de Sant Miquel**, prop del **Mas de la Cucalera**, fou, al principi fariner i, darrerament, paperer. Al costat del molí de Castellet, al principi del segle XX, les dependències de **Ca la Fou** es convertiren en la **Colònia tèxtil Marçal**, de filatures i teixits de cotó; subsistí fins el 1975.

La població del terme va créixer durant el segle XIX passant dels 237 h l'any 1830 als 300 h el 1857. El 1850 s'arribà a 405 h, que es mantingueren poc més o menys fins que el 1950 pujaren a 415 h, que ha estat la màxima de la població. El 1960 s'havia baixat a 336 h i la davallada forta fou el 1970, quan s'arribà a 169 h. En el cens de 1981 continuà la minva, amb 139 h.

El **castell de Cabrera**, a la dreta de l'Anoia i al sector septentrional del terme, era dalt d'un turó apropiat per a complir la seva missió de vigilància del camí ral a l'indret del congost de Capellades. El primer senyor, el 1051, fou el bisbe i vescomte Guislabert de Barcelona, fill del vescomte Udaldar, i passà a continuació al comtat barceloní. El 1273, Asbert de Mediona donà a Jaume I el castell d'Altea a canvi del castell de Cabrera i la seva possessió li fou confirmada el 1277 per Pere II. Els seus successors, el 1348, transferiren el domini a Pere de Tous i el seu primogènit, Bernat de Tous, el 1396, el va cedir al canonge barceloní Guillem Jofre, el qual, el 1413, en va fer venda als nobles de Cardona. El 1586 la jurisdicció senyorial era de la família dels Foixà, que la mantingué fins a l'extinció de les senyories. Vers el 1550 el castell de Cabrera ja es trobava enderrocant i al seu solar la família dels Móra, que radicava en el terme des dels segles medievals i tenia casa pairal prop del castell, hi bastí una àmplia residència, que ha perdurat i conserva un portal amb l'escut dels Cardona.



ERMITA DE SANT MIQUEL (CABRERA)

L'església de **Sant Salvador de Cabrera**, que correspon probablement a la primitiva capella del castell, fou inicialment sufragània de la de Piera (fins al segle XIV), esdevingué independent (amb la de Vallbona d'Anoia com a sufragània) i passà a ser sufragània de Vallbona el 1508; recuperà la categoria parroquial el 1868. És un edifici adossat a l'actual casa dels Móra o castell de Cabrera, en una bona part de construcció romànica encara que modificada. Està orientada de nord a sud i té una nau amb volta de canó i arcs torals i capelles afegides; el

campanar és d'espadanya. A l'interior, a la capella del Sant Crist, hi ha les lloses sepulcral de la família Móra (segles XVIII-XIX); aquesta família féu portar de Roma les relíquies de Sant Justí, sant Benet, santa Felícissima i santa Tranquil·lina i això originà que des del 1736 es celebrés la important **festa dels Màrtirs**, que ha esdevingut l'aplec comarcal del diumenge de Pasqüetes.

El poble de **Cabrera d'Anoia** és format per una sèrie de masos disseminats i actualment s'ha format una urbanització de tipus residencial als vessants septentrionals del turó on s'aixeca el castell i l'església de Sant Salvador. El cap de municipi és el barri de **Canaletes**, al sector sud-oest del terme, que es formà a partir del segle XVIII i es divideix en dos nuclis, anomenats **el Mas de Canaletes** i **el Raval**. Al nord de l'anterior i al voltant de l'antic **Mas de la Pineda**, es troba el veïnat de **Can Feixes**, prop del terme de Mediona.

La quadra de **Sant Miquel**, al límit del terme amb Piera, fou de la jurisdicció dels senyors de la Torre de Claramunt, durant el segle XVI, i al segle XVII era propietat de la família Torres, de Piera. La capella de **Sant Miquel**, esmentada al segle XI, mantingué el culte fins al segle XIX. Situada a la dreta de l'Anoia, prop del barri pierenc del Badorc, pertangué al monestir de Sant Cugat del Vallès entre els segles XI i XVI; fins el 1581 fou sufragània de Vallbona i després ho fou de Cabrera. Actualment resta abandonada i mig derruïda.

MEDIONA

El municipi de Mediona és situat a la part més septentrional de la comarca de l'Alt Penedès; amb una extensió de 47.61 km² és el segon terme més gran de la comarca. Limita a l'est amb el terme de Cabrera d'Anoia i al nord amb els termes de la Torre de Claramunt, Carme i Orpí, també de la comarca de l'Anoia. A l'oest, sud i sud-oest limita, respectivament, amb els penedesencs de la Llacuna, Font-rubí i Sant Quintí de Mediona.

El terme està configurat per dues cadenes de muntanyes quasi paral·leles, integrades dins del Sistema Pre-litoral. La **serra de l'Avellà**, tocant al terme de Font-rubí, i la seva prolongació, la **serra de les Clivelleres** (679 m), constitueixen una muralla pètria que divideix les aigües i separa el terme de la fossa del Penedès. D'altra banda, la **serra de Puigfred** (728 m), per la part de ponent, i la **d'Orpinell** (736 m), al nord, separen el terme del de la Llacuna. A llevant, per la banda de Sant Pere Sacarrera, els pujols de la **Cocarrada** (586 m) i **Rocacorba** (561 m) completen l'amfiteatre muntanyós, separant el terme de Mediona de la Conca d'Òdena. Així, orogràficament, Mediona ve a ésser com una vall intermèdia entre el Penedès i l'Anoia.

El territori és travessat per la **riera de Mediona** que entra al terme per la banda de ponent, per l'engorjament del **Clot de les Barraques**, s'esplaia pels voltants de Sant Joan, on rep, per la dreta, el **torrent del Puig de la Cogulla**, i en surt per la banda de llevant, després de passar pel **congost de Mediona**, dessota del castell, on l'erosió fluvial ha assolit els estrats rogencs del gresos triàsics. La riera de Mediona, més enllà del terme, engruixida per nous cabals, pren el nom de **riu de Bitlles**.

Hi ha 1893 ha de bosc (pi blanc) i 667 ha de matollar. La part conreada, 1021 ha (21.5%), ho és gairebé del tot en règim de secà, essent els conreus principals la vinya i els cereals. També hi ha alguns fruiters i conreu d'hortalisses en regadiu, a les vores de la riera de Mediona. Dins del terme hi ha algunes pedreres de calcària per a la construcció i antigament s'havien explotat uns afloraments de bauxita que van clausurar-se per la baixa qualitat del mineral que

se n'extreia. La població, que el 1860 era de 463 habitants, féu un salt espectacular assolint el 1530 h el 1900. Dels anys vint als trenta tornà augmentar considerablement i passà del 1561 h el 1920 als 1830 que hi havia el 1930. D'aleshores ençà, però, la progressió demogràfica ha estat negativa: 1573 h el 1940, 1432 h el 1960, 1219 h el 1970 i només 971 h el 1980.

El centre històric del municipi és el **castell de Mediona** (427 m d'altitud), encimbellat dalt d'un turó a la dreta de la riera de Mediona, aigües avall de Sant Joan de Conilles. Hom ha associat el castell de Mediona, dintre el comtat de Barcelona, al nom de Guillem de Mediona, levita, a qui el bisbe de Vic havia encomanat a principis del segle XI la defensa i la repoblació de les terres situades a ponent del seu bisbat. En una donació al monestir de Sant Cugat, datada el 1011, es parla d'un molí, amb la seva resclosa i el seu reguer, situats en terme del castell de Mediona, prop del riu de Bitlles i en aquesta mateixa data trobem documentat Guifre de Mediona, que tenia terres prop de Moja. Els *Mediona* detingueren la possessió del castell i del seu terme fins a la segona meitat del segle XIII. El 1057 Bernat i Ramon de Mediona feien costat a Mir Geribert en el seu enfrontament amb el comte de Barcelona. El darrer personatge cèlebre de la nissaga fou Asbert de Mediona, que serví els reis Pere II i Jaume II en diversos afers diplomàtics entre els anys 1274 i 1312. Asbert de Mediona tenia drets a Lavit i Font-rubí i el 1286 rebé del comte-rei la baronia de Pierola. El 1237, Guillem de Mediona fou nomenat castlà de Mediona pel vescomte de Cabrera, que era senyor de Mediona. Posteriorment, la castllania passà als Barberà, essent en Bernat de Barberà el primer castlà documentat d'aquesta nissaga, que la rebé el 1266, i el darrer Enric de Barberà, clergue, que vengué la castllania el 1616 a Joan Ferrer, mercader de Sant Perer de Riudebitlles. El 1646 Josep Ferrer, senyor de la quadra d'Agulladolç, era castlà de Mediona. L'any 1831 la senyoria de Mediona es trobava, encara, en poder del vescomte de Cabrera que també era duc de Cardona.

L'accés millor al castell i lloc de Mediona és un camí que porta de la carretera d'Igualada a la urbanització de Can Verdeguer, propera al castell. També hi duu un camí de carro que voreja el riu des de Sant Joan de Conilles, bo i passant pel **molí de Sant Joan** i per la caseria de **les Ferreries**. El castell tingué diversos closos o recintes consecutius. S'accedeix al superior per un portal de mig punt, de dovelles ben tallades, protegit per una torre quadrada. Vora seu hi ha l'església del castell dedicada a **Santa Maria**, d'una sola nau coberta amb volta apuntada i capçada per un absis poligonal, cobert amb volta nervada, afegit al segle XIV. Al segle XVIII s'hi afegí una capella neoclàssica. S'hi veneraven les imatges de **Santa Maria** i del **Sant Crist de Mediona**. Fou destruïda el 1936 i restaurada el 1940.

Al costat oposat a l'ingrés del recinte hi ha la torre principal, de planta quadrada, amb parets molt gruixudes i tres pisos que es comuniquen per una escala de cargol. Vora seu hi ha el basament d'una torre rodona. Resta la cisterna superior i algun altre element arquitectònic.

El poble de **Sant Joan de Mediona** o de **Conilles** és el cap del municipi. S'estén a banda i banda de la riera de Mediona, aigües amunt del castell, a una altitud de 430 m). El poble es formà al voltant de l'antiga església parroquial de **Sant Joan de Conilles**, documentada el 1299 que pertanyia a la jurisdicció del castell de Mediona. El 1632 la baronia de Mediona, que comprenia també l'actual terme de Sant Quintí, pertanyia al duc de Cardona.

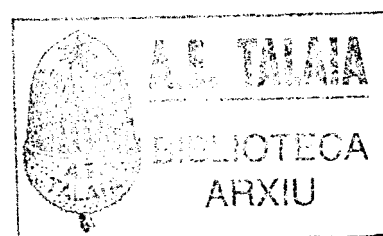
El poble de **Sant Pere Sacarrera** (490 m d'altitud) és situat vora de la confluència de les carreteres de la Llacuna i Sant Joan de Conilles amb la d'Igualada a Vilanova i la Geltrú, entre els pujols de la Socarrada (586 m) i Rocacorba (561 m). El poble es formà al voltant de l'antiga capella de **Sant Pere**, romànica, documentada el 1030. És un edifici d'una sola nau, amb una teulada que substitueix la volta; l'absis és semicircular, amb arcuacions i bandes llombardes. El 1940 hi fou portada la imatge del Sant Crist, salvada i reconstruïda de l'antiga església

del castell. A mà esquerra de la carretera comarcal, baixant d'Igualada, hom albira el santuari de **Sant Elies** (558 m d'altitud), integrat en una de les urbanitzacions que han crescut al voltant de la **Font del Bosc**, situada una mica més avall, al peu de la carretera.

A uns 2 km hi ha la capella de **Santa Margarida d'Agulladolç**, de l'antiga quadra d'**Agulladolç**, de la qual eren senyors, al segle XVII, els castlans de Mediona. A mitjan segle XIX formava part del municipi de Sant Quintí de Mediona, tot i que la seva capella depenia de l'església de Santa Maria de Mediona. Actualment el lloc és despoblat i el topònim, molt desfigurat, s'ha corregut al terme veí de Cabrera d'Anoia, on consta com Ulladolç.

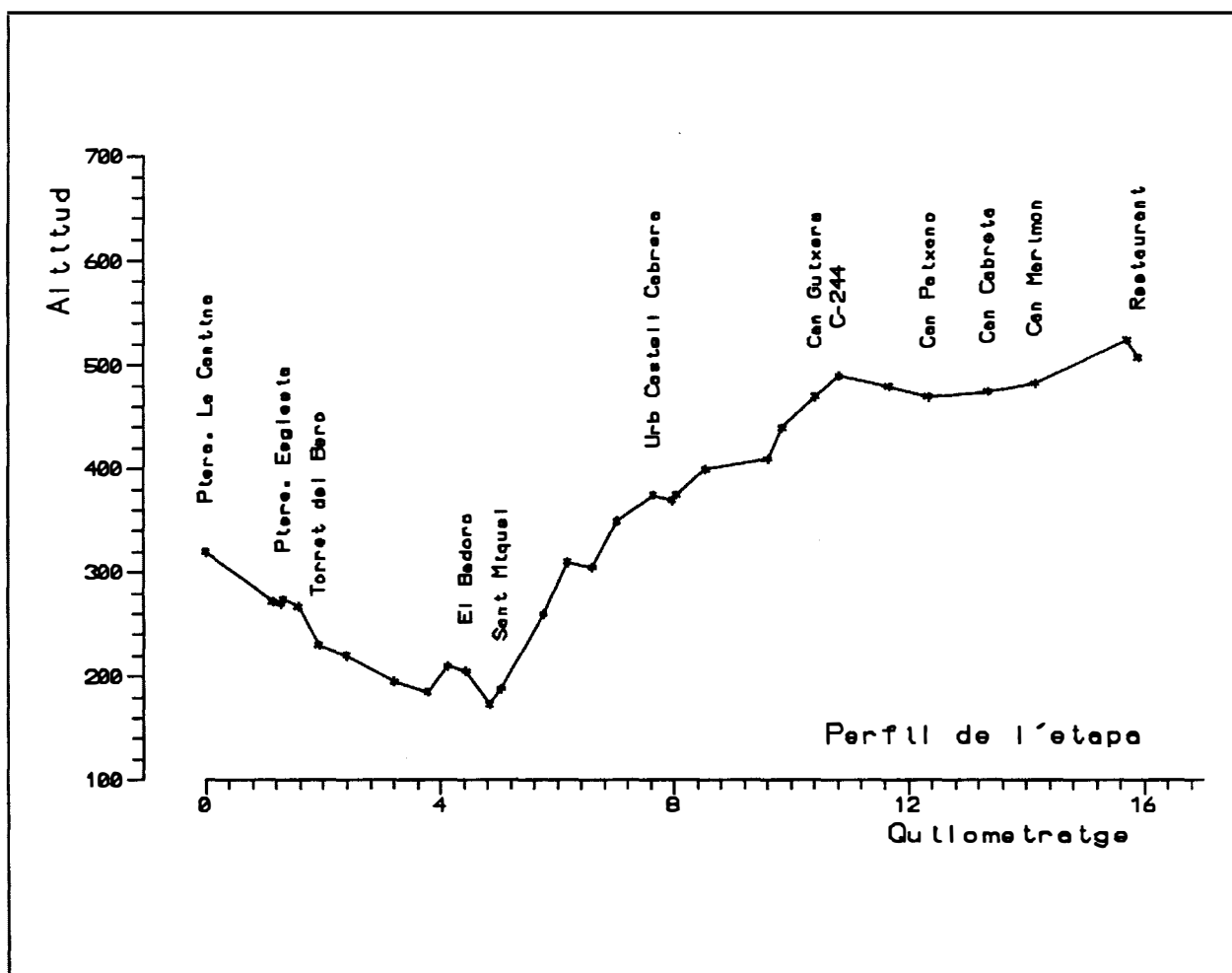
Al límit amb el terme de Font-rubí hi ha l'accidentat **fondal de Valldellòs**, on una falla geològica ha donat origen a capricioses formes pètries com l'**agulla de Valldellòs**, d'uns divuit metres d'alçada, la **roca del Gat**, el **forat de la Guineu**, etc. Seguint el límit també es troba l'antiga quadra del **Bolet**, que formava part del patrimoni dels Barberà, castlans de Mediona. Avui hi ha dues masies: **el Bolet Nou** i **el Bolet Vell**. És un lloc ric en aigües naixents i d'aquestes procedeix el cabal que alimenta el **torrent de Valldellòs**, que aboca al riu de Bitlles, per la dreta, ja passat el poble de Sant Quintí. Curiositat notable de l'indret són les **coves del Bolet**; es tracta d'una cavitat, amb diferents entrades, formada en una clivella horitzontal entre dos estrats successius de calcària de trias. Les galeries són molt fondes; en una d'elles s'han amidat més de vuitanta metres. En aquesta cova s'han excavat materials ceràmics de sílex, os i d'altres, que denoten la seva utilització des del neolític.

A ponent de la quadra del Bolet, ja tocant al terme de la Llacuna, s'hi troba el veïnat de les **Casesnoves de Cal Pardo**, situades al fons de la vall del seu nom, a una altitud de 550 m. La vall es creuada pel **torrent de Puig Cogul**, que recull les aigües procedents d'un ampli semicercle muntanyós format per la serra de la **Plana de Font-rubí**, la **plana de les Llombar-des**, el vessant septentrional de l'**Espinagosa**, la **serra de Rocamar** fins al vèrtex del **puig de Cantacorbs**, terres quasi totes del terme de la Llacuna. El torrent de Puig Cogul segueix una direcció nord-est i va unir-se a la riera de Mediona, prop de l'esmentat molí de Sant Joan. Al costat del torrent, entre les Casesnoves i Sant Joan de Conilles, hi ha la **Casa Vella del Pardo**, l'antiga quadra de **Puigmoltó** i el cementiri de Sant Joan. Entre d'altres caseries del terme cal destacar **Can Jombo**, situada a la dreta de la riera de Mediona, aigües amunt de Sant Joan, i **Can Paixano**, al límit amb el terme de la Torre de Claramunt.



BIBLIOGRAFIA

- ## Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 5. El Penedès i l'Anoia.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1982).
- ## Gran Enciclopèdia Catalana.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1969).
- ## Això és Catalunya. Guia del Patrimoni Arquitectònic.
Departament de Cultura de la Generalitat.
Editorial Plaza i Janés. Barcelona. (1ª Edició, 1988).
- ## Topogüia del GR-7-2. Fascicle : Monestir de Montserrat - Montagut.
Comitè Català de Senders de Gran Recorregut. (2ª Edició, 1984).
- ## Capellades. 391-IV (35-15)
Mapa Topogràfic Nacional de España. Escala 1:25000
Dirección General del Instituto Geográfico Nacional.
- ## Sant Quinç de Mediona. Full VII-03
Mapa Topogràfic de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Escala 1:10000
- ## Mediona. Full VII-02
Mapa Topogràfic de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Escala 1:10000
- ## Dibuixos d'En Bernat Salvador.



DESCRIPCIÓ DEL RECORREGUT

Horari		Quilòmetres
Parcial	Total	

0.00	0.00	0.000
------	------	-------

Comencem l'etapa d'avui enfront del bar restaurant La Cantina (320 m), a la cruïlla de la carretera de Martorell a Capellades amb la que va cap a Esparreguera per Hostalets de Pierola. Hem d'anar pel carrer de Pau Claris que baixa vers l'antic nucli de Piera.

Deixem un carreró a l'esquerra i una mica més avall se'ns uneix el carrer de Piereta també per l'esquerra, procedent de la carretera; a l'enforcall, en una petita plaça, hi ha una antiga premsa. Continuem en la direcció que portàvem tot baixant; el carrer ha canviat de nom, ara es diu de Sant Cristòfol. Deixem carrers laterals.

Passem per davant de la Llar Infantil *La Moreneta* i una mica més enllà, a la dreta, deixem una font. Hi ha un nou canvi de nom; ara anem pel carrer de Sant Bonifaci.

Veiem algunes façanes interessants, una d'elles amb un rellotge de sol. A la casa nº 12, actualment seu dels *Bandolers de la Capa Negra*, hi ha uns bonics esgrafiats. Pocs metres més enllà, tenim un nou canvi de nom: ara som al carrer Doctor Carles; al nº 10 ens trobem amb una nova façana esgrafiada on també hi ha, en una fornícula, Sant Martí estripant la capa.

Finalment arribem davant d'una de les cases més interessants de Piera: la *Casa Sastre*, situada al nº 40 del carrer Jaume Alfons (un enèsim canvi de nom). La façana amb esgrafiats moderns obra de Ferran Serra també té un blasó i un notable dintell amb una llarga inscripció.

0.15	0.15	1.000
------	------	-------

Seguim baixant i, està clar, ens trobem amb un altre canvi de nom: som al carrer de la Plaça. A l'esquerra hi ha una gran font, sense aigua, i a la dreta, l'edifici de l'Ajuntament.

A partir d'ací el carrer és porxat a banda i banda. A la dreta, just abans del porxat, hi ha el Cafè del Foment. **Nota:** Està previst esmorzar en aquest cafè.

El carrer desemboca a la placeta de Joan Orpí. En un gran contrafort de la casa de la dreta, hi ha una placa en record del colonitzador *Joan Orpí* (1593-1645) que nasqué en aquesta casa. En Joan Orpí fundà la ciutat de Barcelona, capital de l'estat veneçolà d'Anzoàtegui.

Seguim en la direcció que portàvem baixant amb fort pendent. En el dintell d'una de les cases de l'esquerra podem veure-hi el rètol següent: "*Escuela de Niñas*".

0.02	0.17	1.140
------	------	-------

Travessem el portal d'en Romanyà (272 m), antic portal de Golard o portal Jussà, amb l'escut del monestir de Pedralbes gravat al dintell.

Passat el portal ens trobem a la plaça de Catalunya. Ací hem de deixar la direcció que portàvem per anar cap a l'esquerra pel carrer del Sol, en direcció al conjunt monumental format per l'església de Santa Maria i el castell.

Voregem l'antic nucli del Raval Jussà, desenvolupat durant els segles XII i XIV. A l'esquerra tenim els impressionants estimballs del torrent del Bero o del Gallmullat.

0.02 0.19 1.280

Arribem en una cruïlla (270 m); enfront tenim el petit turó on s'aixeca el conjunt monumental amb el castell en primer terme. La branca de la dreta ens portaria a la carretera del Badorc (que hauríem de seguir en cas de pluges fortes) i la branca de l'esquerra va a rodejar el castell per la banda de llevant (és l'accés per als vehicles). Nosaltres seguim endavant pujant per un camí que va pel costat del castell en direcció a l'església.

Al capdamunt de la curta pujada el camí gira cap a l'esquerra per anar a passar per davant de l'entrada del castell i finalment desemboca a la plaça de l'Església (274 m) on s'aixeca l'església de Santa Maria de Piera, del segle XIII, amb la capella del Sant Crist.

0.02 0.21 1.320

Sortim de la plaça de l'església en la direcció que portàvem, sud-oest, per anar a trobar el carrer de Salvador Claramunt, amb sòl de terra. Anem paral·lels al gran estimball format pel torrent de Bero, que queda a la nostra esquerra. Planegem.

Passem per entremig de dos fanals just per sota d'una línia d'alta tensió. El camí/carrer es fa més ample; a la dreta tenim el cementiri de Piera.

0.03 0.24 1.570

Passem per davant de l'entrada del cementiri (267 m). Uns pocs metres més enllà hem de deixar un camí que se'n va cap a la dreta i continuar endavant per un camí que baixa cap al llit del torrent de Bero. El vessant del torrent és ple de petits horts disposats en terrasses graonades.

El camí s'estreny transformant-se en un petit viarany i bifurca; hem de seguir per la branca de l'esquerra que decanta decididament cap al torrent.

Arribem al pla situat gairebé al llit del torrent. El camí, ample i herbós, segueix pel costat d'una filada de plàtans; a la dreta hi ha horts.

0.05 0.29 1.920

En arribar a l'extrem del pla (230 m), el camí bifurca; hem de seguir per la branca de l'esquerra que baixa fins al llit del torrent del Bero per on circula un doll d'aigua no gaire potable.

Seguim aigües avall i uns metres més endavant ens trobem amb l'aiguabarreig amb la riera

de Ca N'Aguilera; ens situem a la banda dreta dels curs d'aigua i allí trobem un camí que seguirem cap a l'esquerra. Immediatament el camí bifurca; hem de seguir per la branca de l'esquerra, més propera a l'aigua. La branca de la dreta, paral·lela a la nostra, passa pel costat d'una petita edificació.

Una mica més endavant deixem el camí que s'enfila cap a la dreta i, *sense manies*, comencem a circular pel propi llit de la riera que ara rep el nom de la Guinovarda. Compte amb l'aigua!

0.07	0.36	2.400
------	------	-------

El llit del torrent descriu un ampli revolt cap a la dreta per sota d'una gran timba de terra argilosa (220 m); en aquest indret hi ha les despulles d'un automòbil.

0.03	0.39	2.620
------	------	-------

Passem arran de l'alta paret que tanca el llit de la riera per la banda dreta; els canyissars ens envolten.

0.03	0.42	2.840
------	------	-------

A l'esquerra, enlairades i mig amagades per la vegetació, hi ha les ruïnes d'una edificació.

0.02	0.44	2.990
------	------	-------

Passem per un tram on el llit del torrent s'ha eixamplat molt; al capdamunt de les timbes de la dreta, s'hi veuen les cases de la urbanització de Can Mata.

0.03	0.47	3.210
------	------	-------

Travessem una pista que creua transversalment la riera (195 m); en aquest indret, a la dreta, hi ha les petites edificacions d'una estació de bombeig d'aigua.

Seguim aigües avall. La riera gira cap a l'esquerra i més endavant comença a descriure un ampli revolt cap a la dreta; en aquest punt podem agafar una dreuera que surt per la dreta tot creuant el meandre. Davant, per damunt de l'estimball de la dreta, podem veure com sobresurt l'estructura metàl·lica d'una grua d'una antiga fàbrica situada al costat de can Romeu.

Retornats al llit de la riera ens apropem vers una bauma amb degotalls situada al peu de la timba. Seguim aigües avall.

0.08	0.55	3.780
------	------	-------

Compte: Quan la riera fa un nou revolt cap a l'esquerra hem d'abandonar-la i seguir per un camí que s'enfila per la dreta pel costat d'una roca; el camí està una mica malmès i pocs

metres més enllà desapareix perquè se l'han *menjat* en fer els moviments de terres per a la construcció de la nova planta depuradora d'aigües de Piera. Al fons veiem el viaducte de la carretera de l'Anoia.

Atenció: En deixar la riera hem d'agafar un petit corriol que puja pel costat d'una rasa que queda a la dreta i, d'aquesta manera, apropar-nos a l'esplanada de la depuradora. El corriol gira cap a la dreta i baixar per anar a trobar la pista d'accés a l'esplanada. Per arribar-hi haurem de saltar el petit talús.

Una vegada hàgim arribat a l'esmentada pista la seguirem cap a la dreta pujant amb fort pendent.

0.06	1.01	4.130
------	------	-------

Arribem al capdamunt de la pujada i desemboquem a la carretera BV-2242, del Badorc, al quilòmetre 5; l'hem de seguir per l'esquerra (210 m).

0.01	1.02	4.210
------	------	-------

Troblem l'accés al llogarret del Badorc que veiem a la dreta, una mica apartat de la carretera; ací hi ha un pal indicador. Deixem la carretera i anem en direcció al poble.

Passem per davant d'uns xalets; a l'esquerra veiem un edifici amb frontó on hi ha la data 1933, és potser una antiga escola? Se'ns uneix un camí que puja per l'esquerra.

Entrem en el nucli del Badorc pel carrer Major; a la dreta hem deixat el carrer de Sant Joan.

0.03	1.05	4.440
------	------	-------

Arribem en una cruïlla de carrers on hi ha una font i un petit parc infantil (205 m). Hem de seguir per la branca de l'esquerra que baixa; és el carrer Anoia.

Al capdavant del carrer, quan gira cap a la dreta, hem de deixar-lo per agafar un trencall que va cap a l'esquerra sortint del nucli urbà; davant tenim l'Anoia. El camí baixa per anar a trobar una pista que seguirem per la dreta, en direcció al llit del riu.

Deixem un parell de trencalls a la dreta i continuem baixant. A l'esquerra, hi tenim horts i més enllà, a l'altra banda del riu, podem veure-hi les ruïnes d'uns antics molins. Aigües amunt, enlairada en el vessant oposat, hi veiem l'ermita de Sant Miquel.

0.05	1.10	4.840
------	------	-------

Arribem al costat del curs de l'Anoia; a la dreta queda el camp de futbol (173 m). La pista travessa el llit del riu per un gual encimentat (compte no caure a *les aigües!*). En passar l'Anoia abandonem el terme municipal de Piera per entrar en el de Cabrera d'Anoia.

Just passats a l'altra banda deixem un trencall a l'esquerra que passa ran de les parets d'un dels molins abans esmentats. Pugem en direcció a l'ermita de Sant Miquel.

0.03 1.13 5.040

En arribar prop de l'ermita, la pista retomba cap a l'esquerra deixant un trencall que surt per la dreta baixant. Passem per davant de l'ermita mig enrunada (188 m); continua la pujada.

La pista gira cap a la dreta i se situa a la part obaga de la serra. A la dreta s'estén la vall de l'Anoia tancada per altes timbes; enmig dels camps de la vall destaca la gran hisenda de Can Ferrer del Coll (Mireu aquest paisatge perquè d'ací dos dies el travessarà l'autovia que, procedent d'Igualada, va cap a Sant Sadurní).

0.03 1.16 5.240

Atenció: Hem d'abandonar la pista per tal d'enfilar-nos per un senderol mig amagat que puja pel talús de l'esquerra (L'enllaç del senderol amb la pista s'ha fet malbé en eixamplar aquesta).

Nota.- L'actual traçat del GR-7-2 segueix per la pista però nosaltres seguirem el traçat antic perquè considerem que és més interessant, malgrat que degut al desús presenti trams força embrossats.

El senderol va pujant per entremig d'alzines. Més endavant gira cap a l'esquerra i planeja pel vessant d'una petita vall secundària.

0.08 1.24 5.770

El senderol travessa el llit del fondal i s'enfila cap a la dreta per damunt d'un rocallís (260 m). Pocs metres més endavant trobem una bifurcació; hem de rebutjar la branca de la dreta que planeja per damunt d'un altre rocallís i hem d'anar cap a l'esquerra tot pujant per una mena de reguerot molt embrossat, principalment de romaní.

0.03 1.27 5.970

Desemboquem en una pista abandonada; l'hem de travessar i continuar per l'altra banda. Seguim pujant.

0.01 1.28 6.040

En senderol gira cap a l'esquerra i planeja una mica pel costat d'un magnífic mirador natural. Davant nostre s'estén la vall de l'Anoia; a la dreta, hi veiem Montserrat. Seguim pujant.

0.02 1.30 6.180

Arribem en un petit coll (300 m). Ací hem de deixar un corriol que baixa cap a l'esquerra i seguir en la direcció que portàvem pel llom de la serra, amb tendència anar cap a l'esquerra; anem pel mig d'un bosquet. **Compte** perquè el terreny està molt embrossat i no hi ha gaires marques.

Més endavant, el senderol bifurca; hem de seguir per la branca de l'esquerra que surt del bosquet. Davant nostre s'estén la plana del Mas de la Guitza. Més endavant deixem una vella soca de figuera a la dreta.

El senderol, completament perdut, ens porta pel límit entre el bosquet de la dreta i el camp d'oliveres de l'esquerra. Més endavant, en arribar al l'extrem del bosquet, seguirem per entremig del camp d'oliveres en la direcció que portàvem.

0.06	1.36	6.600
------	------	-------

A l'esquerra deixem una mulassa i poc després desemboquem en un camí; l'hem de seguir cap a l'esquerra (305 m).

Passem a frec d'una petita construcció que queda a l'esquerra del camí; planegem. Una mica més endavant, el camí gira cap a la dreta deixant un trencall a l'esquerra.

0.04	1.40	6.900
------	------	-------

Se'ns uneix un camí que puja per l'esquerra. Pugem lleugerament; a la dreta queden les restes d'una petita construcció.

0.02	1.42	7.020
------	------	-------

El camí s'eixampla molt i planeja (350 m). Per la dreta se'ns uneix una pista que puja; és el nou traçat del GR-7-2, que hem deixat poc després de l'ermita de Sant Miquel. Seguim endavant pujant lleugerament.

0.06	1.48	7.420
------	------	-------

La pista gira cap a l'esquerra per enllaçar amb el carrer asfaltat de la urbanització *Castell de Cabrera*; seguim per aquest carrer. Passem per entremig de xalets pujant.

0.03	1.51	7.650
------	------	-------

Pocs metres després de superar la pujada (375 m), en passar pel costat de l'ET-355, hem de deixar el carrer que seguíem i continuar pel que baixa cap a l'esquerra.

0.04	1.55	7.970
------	------	-------

Deixem un carrer lateral a l'esquerra que puja i continuem endavant pel carrer de Begues,

pujant amb fort pendent.

0.01	1.56	8.040
------	------	-------

En arribar al final de la pujada ens trobem amb l'avinguda de Cabrera (375 m); l'hem de seguir per l'esquerra planejant. Pocs metres més enllà arribem al coll de la Romagosa, on finalitza la urbanització; endavant continua una pista asfaltada que baixa, nosaltres hem d'anar per un camí planer que surt cap a la dreta.

Poc després, el camí baixa lleugerament i entra en el bosc. Creuem un fondal; pugem lleugerament.

0.05	2.01	8.420
------	------	-------

Arribem en una bifurcació; rebutgem la branca que segueix endavant i seguim el trencall de la dreta que puja amb fort pendent. A l'esquerra, a l'enforcall, queda una petita esplanada.

0.02	2.03	8.540
------	------	-------

En creuar una collada deixem un viarany a la dreta (400 m); continuem endavant per un senderol que de moment baixa i més tard planeja.

0.05	2.08	8.920
------	------	-------

Travessem un tallafocs. El senderol planeja pels vessants de l'indret conegut com a Clots d'en Romagosa; en alguns trams el camí està atalussat amb un petit marge.

0.03	2.11	9.150
------	------	-------

Desemboquem en un camí que va per una petita vall lateral. L'hem de seguir cap a l'esquerra, baixant.

0.06	2.17	9.610
------	------	-------

Arribem al llit d'un petit torrent; el camí el segueix aigües amunt. A l'esquerra deixem un trencall que puja i continuem per un tram ombrívol i amb força vegetació. Per ací sortim del terme de Cabrera d'Anoia (Anoia) i en trem en el de Mediona (Alt Penedès).

0.04	2.21	9.860
------	------	-------

Desemboquem en una pista asfaltada (440 m); l'hem de seguir cap a la dreta. Passem pel costat d'uns plegaments i més enllà girem cap a la dreta per tal de travessar el torrent.

0.02 2.23 10.020

Deixem un trencall que s'enfila cap a l'esquerra; seguim endavant per la pista asfaltada, amb el l'asfalt força malmès. Una mica més enllà deixem un trencall a la dreta; pugem lleugerament.

A la dreta, una mica enlairada, hi veiem la masia de Can Guixera.

0.05 2.28 10.420

Deixem l'accés a la masia de Can Guixera a la dreta i girem vers l'esquerra (470 m). Immediatament deixem un trencall a la dreta; continuem endavant per la pista *asfaltada*.

0.03 2.31 10.660

A l'esquerra de la pista queda una petita edificació; seguim en direcció a la carretera que ja veiem a tocar. Pugem lleugerament.

Abans que la pista decanti cap a la dreta per a anar a trobar la carretera podem agafar una drecera que passa pel mig del bosc; uns metres més endavant tornarem a la pista.

0.02 2.33 10.820

Arribem a la carretera C-244, d'Igualada a Vilanova i la Geltrú, prop del km 13, al límit de les comarques de l'Anoia i l'Alt Penedès (488 m).

Travessem la carretera; a l'altra banda hi ha una esplanada d'on surten diferents pistes. Hem de seguir la segona de la dreta que baixa lleugerament. En el turó que estem vorejant per la dreta, està situada la urbanització denominada Font del Bosc o de Cal Maristany.

A l'esquerra del camí queda la curiosa finca-vaixell *El cau del Peix*. Seguim endavant deixant camins d'accés als camps de la dreta; pugem per un curt tram encimentat.

Davant, tenim una àmplia panoràmica de la plana de la Pedra Blanca amb la masia de Manou Vell en primer terme; al fons, podem veure-hi la característica silueta de la Tossa de Montbui i, més proper, al fons de la vall de la dreta, el poble de Vilanova d'Espoia.

0.08 2.41 11.430

Deixem un trencall a l'esquerra; continuem per la pista més marcada.

0.03 2.44 11.680

A la dreta queda l'entrada a la finca del Manou Vell (480 m).

0.09 2.53 12.350

Desemboquem a la pista d'accés al caseriu de Can Paixano, asfaltada (470 m). El caseriu queda a pocs metres a la dreta; nosaltres anirem cap a l'esquerra.

0.04 2.57 12.650

Deixem l'accés als corrals del Tino a la dreta i seguim endavant per la pista asfaltada; planegem.

0.01 2.58 12.730

Sortim de la pista asfaltada que puja vers la urbanització i continuem per un camí planer cap a la dreta.

0.02 3.00 12.900

A l'esquerra, deixem un camí ample i poc fressat que puja cap al bosc de la urbanització.

0.06 3.06 13.360

Passem per davant de Can Cabreta (475 m), que queda a la dreta; a l'esquerra hi ha una estació meteorològica. Enfront hi ha una gran extensió de camps amb un caseriu abandonat al seu extrem.

0.03 3.09 13.590

Arribem en una cruïlla de camins. La branca de l'esquerra és un carrer que s'enfila vers la urbanització i la pista de la dreta, segons una fita, porta a la Vinya les Torres; nosaltres hem de seguir aquesta pista. A l'esquerra, entremig d'uns pins hi ha un gran dipòsit.

0.01 3.10 13.670

Deixem un trencall a l'esquerra i continuem endavant per entremig de les noves vinyes.

0.02 3.12 13.870

Ens trobem amb una cruïlla, just abans d'una migrada filada de xiprers. Hem d'agafar la branca de l'esquerra que puja lleugerament vers el petit turó que conserva els pins que han sobreviscut la gran explanació.

Travessem el turó i baixem cap a l'esquerra per a continuar en direcció al caseriu de Can Marimon.

0.07 3.19 14.370

Arribem a la cruïlla amb el camí d'accés a Can Marimon, gran caseriu abandonat que tenim a la dreta (483 m). **Atenció:** El GR-7-2 segueix aquest camí però nosaltres, en aquest punt, el deixarem per dirigir-nos vers la urbanització on ens esperen els autocars. Així doncs, seguirem endavant pel camí.

0.04 3.23 14.670

Quan el camí fa un revolt cap a la dreta baixant, l'hem d'abandonar i anar per un trencall herbós que puja lleugerament cap a l'esquerra. Tenim bosc a l'esquerra i camps a la dreta.

0.04 3.27 14.920

En arribar al coll, hem de deixar el camí i, travessant el camp de la dreta, anar a trobar el camí que puja per entremig del bosc de l'altra banda.

0.02 3.29 15.070

Per la dreta se'ns uneix un camí i poc després un altre. Pugem lleugerament.

0.04 3.33 15.370

Deixem un trencall a la dreta i un a l'esquerra, aquest poc marcat.

0.03 3.36 15.600

Travessem un altre coll (525 m) i, immediatament, deixem dos trencalls a l'esquerra; el camí continua cap a la dreta.

0.01 3.37 15.680

Desemboquem en un camí transversal. És un dels camins de la urbanització; l'hem de seguir cap a l'esquerra. A la dreta, mig amagades pels arbres es veuen algunes cases.

0.04 3.41 16.000

Després de baixar lleugerament arribem al costat d'un abocador; el camí el voreja tot pujant. Poc després trobarem un carrer asfaltat de la urbanització; l'haurem de seguir cap a l'esquerra. Així arribarem a l'avinguda principal on considerem acabada l'etapa. Per anar a trobar els autocars s'haurà de baixar per aquesta avinguda en direcció a la carretera.

Agustí Poch

Febrer 1994

